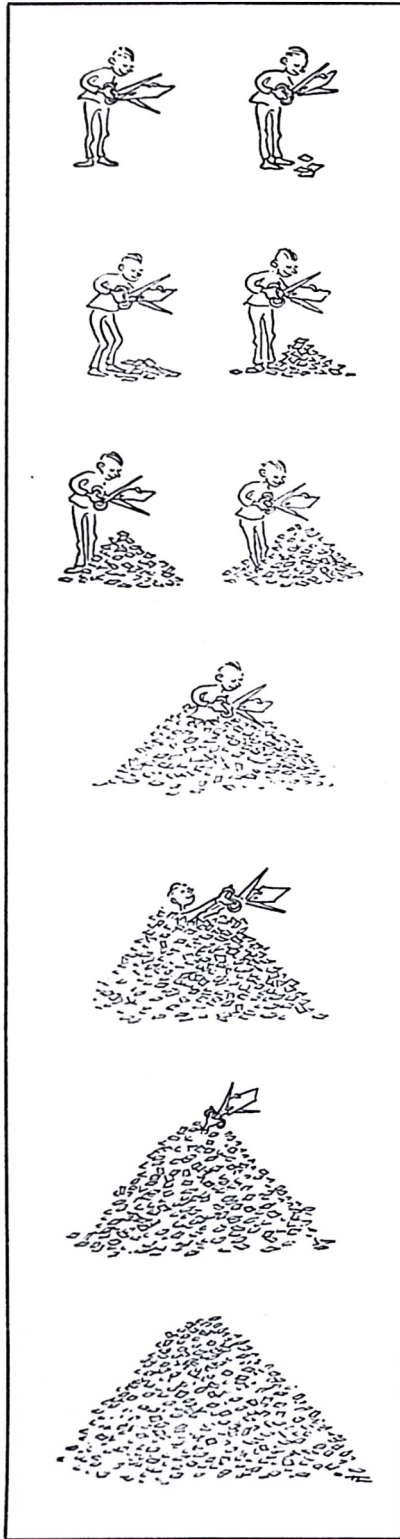

Nr. 7 ★ Oktober 1956★ 39. årgang

Rige- speiderne

Kære spejdere!

Hvordan mon det går jer med at klippe frimærker? Jeg håber, I har fundet jer mange gode forbindelser, store kontorer, forretninger og fabrikker, de mange steder, der hver dag får masser af breve, hvis kuverter ellers bare går i papirkurven. Selv styrer jeg mig over alle gamle kuverter, jeg ser; og selvom jeg nok sommetider bliver modløs, fordi frimærker vejer så lidt, så tænker jeg på, at når alle blåmejser, grønsmitter, ulveunger, gule spejdere, blå spejdere, grønne spejdere, metodistspejdere, baptistspejdere, seniorer, stifindere, skovmænd, førere af alle slags, *allesammen* klipper og samler, så bliver det nu alligevel en anselig bunke. Ja, så går det som med den lille mand, Trille har tegnet til os, og som til sidst er forsvundet i sin egen frimærkebunke!

Fra verdenskontoret har de skrevet til os, at de synes, det er en fin idé, vi har fået, og at pengene vil komme til at gå til: Østrig, flygtninge i Tyskland, Indien og Libanon, til spejderarbejdet i Japan, Jordan og Korea. Læs lige den remse igennem en gang til og prøv at regn ud, hvor mange frimærker, der skal samles, for at det ikke bare skal blive en dråbe i havet!

Til den næste side har jeg fundet et billede i et fotografisk værk, som hedder *The Family of Man*, Familien Menneske. Jeg synes, de børn ser lige ud på os, der har det godt. *Vil I hjælpe os til at blive lidt gladere?* synes jeg, øjnene spørger. Og det vil vi. Vi vil allerede i dag se efter i skufferne, om der ikke dér ligger gamle breve, som vi kan klippe frimærkerne af, vi vil spørge fru Jensen ved siden af, hun med de mange børn ud over landet, om hun ikke får breve, som vi må arve frimærkerne fra. Selvfølgelig må vi det.

Jeg opfordrer og udfordrer *Grøndal trop*, *Ane Dams trop* og *III. Odense* til at fortælle os, hvordan de har organiseret deres frimærkeindsamling, og hvornår de regner med at sende den første pakke afsted.

På side ... fortæller Lis Bang os i dag, hvordan vi kan gøre et og andet bedre for vore hjem af i dag og i morgen. Hun ved nok, hvad hun skriver om, og hun er værd at lytte til!

I Norge har de en god idé, som jeg læser om med interesse. Pigespejderkorpserne er enedes om et par dage i september at gøre et spejderjob, d. v. s., de har på forhånd skrevet om det i bladene landet over og kundgjort det i radioen, at på de to dage påtager pigespejdere sig alt arbejde, som de måtte kunne bruges til. Indtægterne går ubeskåret til flygtningehjælp. Hvordan det går, hvor effektive de norske spejdere er, ved vi ikke, men jeg tror, de kan få en del fra hånden, når de vil. Var det ikke en idé for nogle af jer rundt i landet at slå jer sammen i troppene og tage et par dages spejderjob og lade indtægterne gå enten til den hjælp, som frimærkeindsamlingen sætter ind overfor, eller til jeres private B. P.-arbejde?

Venlig frimærkehilsen

Signe Sofie

Vil I hjælpe os til at blive lidt gladere?

Hjertelejren ved Hverringe

24. JULI TIL 2. AUGUST 1956

*„Sammen vi vandre, hjælper hverandre,
kæmper for lejrens hjertesymbol.
Alvor og glæde fælles vi kæde
lyse jamboretteminder.“*

Med fanen i spidsen marcherer en trop ud ad vejen fra Kerteminde mod Hverringe. Humøret er højt, for solen stråler, og forude venter den store oplevelse, jamboretten, som i løbet af de sidste måneder er blevet forberedt så grundigt, at forventningerne er spændte til bristepunktet.

Vi kommer forbi den smukke herregård Hverringe og vinker ved avlsgården til de 10 førerbørn, der i lejrperioden skal bo i børnekoloni her. Efter en lille times march dukker lejrens hjerteprydede indgangsportal frem, og vi ser ned over alle tiders lejrplads. Midt på pladsen er rejst 2 store og 8 mindre flagstænger, hvorfra Dannebrog, Verdensflaget og de 8 gæstnationers flag vajer.

Staben og pionerholdet giver os en hjertelig modtagelse, og vi begiver os ned over pladsen ad Anemonevej, Rosenvej m. fl., til vi finder den firkant, der skal være vor tropslejrplads. Hurtig omklædning, og så rejser teltene. Resten af dagen indrettes tropspladsen. Jorden er hård som sten, og der vanker mange vabler, for gravearbejdet er færdigt.

I løbet af eftermiddagen ankommer vore udenlandske gæster, som bliver modtaget ved indgangen og næsten båret til tropspladserne. Der er 4 schweiziske piger i omtrent ankellange mørkeblå fløjlsnederdele og hatte, der ser ud, som om de er trukket så langt ned over hovedet som muligt for at fjerne ethvert spor af pressejernet, amerikanerne i dejlige grønne uniformer, en mængde nordmænd og svenskere, en flok franske piger, der sprudler af liv, 11 meget reglementerede finner, sydslesvigere med de gule tørklæder og endelig englænderne, en enkelt skotte og en canadier.

Da vi skal til ro, ser vi noget forbavset, at teltene allerede er beboede. Ørentvistene, der hidtil har været eneherskere på marken, er i færd med at undersøge vore rygsække, sko, soveposer m. m., hvorefter de slår sig til ro i telthjørnerne.

Åbningsparaden næste dag er en strålende optakt til lejren. Vejrguderne er os nådige, og de mange faner, flag og uniformer danner et pragtfuld farvespil med den grønne skov som baggrund. Lejrens værtinde, Mummy, holder en smuk åbningstale og takker kammerherre Juel og kammerherreinden for den hjertelighed, hvormed de har modtaget os. Så taler bestyrelsesformanden, fru Sy-

bille Bruun, og fanerne føres forbi fronten i fanemarch. — „Hjertelejren“ er åbnet!

Dagen slutter med hyggeligt lejrball. Pladsen til bålet er hjerteformet og kranset med sten, hvorpå alle de deltagende troppes navne står. Een efter een kommer repræsentanter for udlændingene ind og lægger deres sten på de tomme pladser i „hertet“ og overbringer en hilsen fra deres land. Resten af aftenen veksler med underholdning og sange.

Egnens seværdigheder beses holdvis i løbet af 3 dage, mens de hjemmenværende delager i forskellige fritidsbeskæftigelser. En særlig stor begivenhed er det, da radiovognen kommer og optager en udsendelse fra lejren. Også fjernsynet og en filmfotograf kommer på besøg. — Den største glæde volder dog spejderchefens besøg!

Søndag er der travlhed. Det er besøgsdag, og der skal være fint og i orden overalt. Grisespand og affaldshul er uangribelige, for ingen vil have på „hattepulden“ idag! — Efter parade og feltgudstjeneste vises forældrene rundt, og om eftermiddagen er der forskellig underholdning. Punktum for dagen er lejrball — og tordenvejr!

Mammy slutter lejren med at rette en tak til egnens beboere for deres store hjælpsomhed, og der bliver uddelt flere gaver. Patruljen „Paw“ fra Bogense får Kerteminde tropsråds præmie for bedste lejrstandard. Efter at vi for sidste gang har set flagene blive taget, mens de forskellige nationer synger deres nationalsang, går vi til det sidste lejrball. Da mørket falder på, går vi med fakler til Hverringe for at sige tak for de 10 uforglemmelige dage. På gårdspladsen stiller fakkeldærerne sig, så de danner et

(Fortsættes side 111)

GJORSLEV LEJREN

„Du aner ikke, hvad du er gået glip af ved ikke at tage med i lejren!“ nåede vi lige at skrive på bagsiden af et brevkort til den fjerde bladlus, Merete.

Og da vi kom hjem, skulle vi jo så delagtiggøre hende i vore oplevelser.

„Ih ... det var så morsomt!“ sådan begyndte vi i kor og med eftertryk på så. Men ellers fortalte vi ud fra hver sin tankegang: Annette: Du gør dig ingen begreb om, hvor travlt vi havde det. — Birte: Men når så Else Marie overlod morgengymnastikken til os ...! — Susanne: Især den nat, hvor vi gik nattevagt — d. v. s., det var nu knapt så morsomt, som det var ...

„Een ad gangen, om jeg må bede!“ siger Merete. Susanne, der er den frækkeste, tager ordet ud af munden på de andre: „Jeg har aldrig været ude for noget så sindsoprivende som

den nat, vi altså gik nattevagt.“ Birte, som er den fornuftigste: „Skal vi ikke begynde med begyndelsen, morgengymnastikken?“ Annette, som er den mest kategoriske: „Aldrig i livet, vi er modstandere af lejrreferater af denne art: Kl. 9,30 præcis startede vi mod Gjorslev, hvor vi i 10 dage skulle indsuge uforglemmelige minder. Kl. 11 o. s. v. og derefter ... hvorefter ... og så, hvis du forstår, hvad jeg mener?“

„Jeg forstår udmærket,“ siger Merete, „men I behøver sådan set heller ikke referere, bare fortælle! Hvor mange var I egentlig i Gjorslev-lejren?“ Alle: „Vi var 600 og noget over. Det var spejdere fra Odense, Rygård, Østerbro og Verden.“ „Hvorfra i verden?“ Flest nordmænd og svenskere, et par englændere og 15 amerikanere, inviteret af vores trop.“ „Hvordan var de?“ „Vældig søde og sjove at snakke med og gode til at lære sange fra sig, men de havde bestemt en anden arbejdsmentalitet.“ „Hvordan skal det forstås?“ Susanne tænker sig om, hun var på lejrpladsen, mens Annette og Birte sad i administrationsteltet. „Ja, hvordan? Det var vel sådan, at i en dansk lejr, hvor vi alle er vant til at tage vor

tørn og bestille noget, er det underligt, at nogle sidder i teltene og venter på, at brændet er hentet og hugget, at maden er lavet o. s. v. Først henimod slutningen af lejrperioden fandt de ud af, at vi gerne ville have dem med i arbejdet, men de var ligesom bange for deres værdighed, bange for deres røde negle og den slags. Men søde var de.“

„Hvad var det med morgengymnastikken?“ spørger Merete.

Birthe: „Jo, et par morgener var Else Marie ligesom lidt sent på færde og bad os tage affære som gymnastiklærerinder. Og hvad tror du, vi lavede med spejderne? ... Vi dansede cancan. Du kan tro, de blev vågne!“ Annette: „Ikke fordi de var særlig dygtige.“ Birte: „Vi skulle bare have haft dem et par morgener til, så kan du tro, vi kunne have optrådt med dem!“ Merete: „Hvad bestilte I ellers?“ Susanne: „Jeg opholdt mig i al beskedenhed på lejrpladsen.“ Annette: „Ja, så var det jo lidt finere med os, vi var i staben, kort sagt, vi administrerede lejren.“ Merete: „Det lyder fint — men kedeligt.“ Birte og Annette forargede: „Det var det afgjort ikke, og vi var flittige og lærte mange mennesker at kende.“ Annette: „Ja, vi var flittige, men der var da pusterum. Dog synes jeg, at forældredagen var slem!“ Birte: „Sikke spørgsmål, de tåbelige forældre kunne stille os stakkels bladlus, der var en slags information!“

Susanne drømmende: „Der var en egen stemning i den lejr. Jeg tror, det meget skyldtes de mange sange, amerikanerne havde lært os, og som hele tiden tonede fra lejrplads til lejrplads. (nynnende) All night and day angels watching over me, my Lord.“ Annette vredt: „De sange var ved at ødelægge det hele! Der var altfor megen syngen efter min mening!“

Merete: „Lejrbålene, var de gode?“ Birte: „Vi holdt mest af tropsbålene, hvor amerikanerne lærte os at danse square-dances og stegte marsh-mel-lows til os.“ Susanne: „Danskernes optræden faldt helt igennem ved

(Fortsættes side 110)

SIKKE NOGLE SPØRGSMÅL FORÆLDRENE KUNNE
STILLE DE STAKKELS BLADLUS!

GLIMT FRA NORDISK VENSKABSLEJR

i Strandegaard Dyrehave 27. juni til 6. juli 1956

*Det er en fin ting at vinde venner,
og så let går det til,
den, som sidder her ved din side,
kan du vinde med et smil.*

530 spejdere fra Lolland-Falster og Hroar divisioner samt spejdere fra venskabsstroppe i Norge og Sverige tog allerede ved vort første fælles lejrball denne sang som kendingssang for lejren.

Samtidig med, at korpsets dygtigste spejdere under stor opmærksomhed deltog i korpsturneringens mangeartede alvorlige konkurrencer, hyggede vi os på en skøn lejrplads — hjalp hinanden — fik nye idéer — lærte fra os — ja, for hvem kan med bestemt sige, hvordan millionhøf skal se ud!

I „patruljeførernes idéhjørne“ havde vi hver dag besøg af en eller flere gæsteinstruktører. — Det var patruljeførernes frikvarter, medens patruljerne forberedte middagsmaden, d. v. s. tændte bål, skrællede kartofler plus meget mere. Patruljeførerne hørte om skarnbassens og myrernes færden — de sang og legede — hørte om BP's idé med patruljesystemet — ja, havde endogså besøg af 4 skotske førere, der dansede til gramfon-akkompagnement.

De 11-12-årige sepdere morede sig med lærarbejder og kartoffeltryk.

I løbet af lejren var der til frivillig deltagelse konkurrencer om pæne lejrarbejder på patruljelejrpladserne — der var egerhaleløb og kammeratskabsløb — der var heldagsløb for store spejdere, hvor holdene bl. a. viste, at de forstod betydningen af good-turn.

Et hold klippede hæk, plukkede og nippede stikkelsbær og plukkede jordbær — et andet hold slog en stor græsplæne og lugede — et tredje huggede brænde og rev havegange — et fjerde ordnede en stor opvask hos en pige-spejdertrop med ca. 25 sp. — et femte vandede køer o. s. v.

Det bedste af det hele var, at spejderne kunne li' det.

Til underholdning for forældrene — der kom mange på besøgsdagen — mødtes vi fra 17 forskellige lande til en fantasifuld olympiade.

En dag tog vi på bustur til Vemmetofte adelige jomfrukloster, Fakse Kalkbrud og bryggeri og Præsto. Mange drømte vist om masser af sodavand natten efter.

Hver morgen mødtes alle til morgenparade — lejrens chef, Boecken, gav os dagens motto, en af paragrafferne fra spejderloven, som vi særlig skulle tænke på den dag.

Om aftenen samledes vi til tropsbål, divisionsbål, fælles

lejrball for alle, eller vi bare hyggede os — og gik tidligt i posen.

De 10 lejrdege gemmes nu som glade minder.

— — —

Du skal aldrig mer' alene i mørke natten gå.

Det er en fin ting at vinde venner,

— du kan gøre det nu.

G. Ø.

Gæst i „Patruljeførernes idéhjørne“ — Bamse

Glimt fra „Patruljeførernes idéhjørne“

Vi havde det også så sjovt efter lejren . . .

fortæller de fra Nakskov, og her følger et uddrag af et brev fra Nakskov:

... Det var med vemod, vi tog afsked med de mange kammerater fra nær og fjern og til „staben“, der havde tilrettelagt hele den dejlige lejr så godt. Vi var kommet til at holde af dem alle hver og en, og det var svært at skilles, men hjem skulle vi jo. Og heldigvis var de gode oplevelser jo ikke forbi, for vi skulle have vore svenske og norske kammerater med hjem til Nakskov. Jo nærmere vi kom Nakskov, des mere forbausede blev vore nye venner: Er Lolland sådan? Er der virkelig så fladt noget ster i verden? Ja, det var der jo. Hjem kom vi og i det varme bad og den gode seng, man trods alt holder af efter en god lejr.

Lordag havde vi for os selv til at køre rundt og vise de norske og svenske spejdere omegnen, som altså måske nok set med deres øjne er flad, men som vi jo holder af. Om aftenen mødtes vi i Svengelspavillonen til en hyggelig aften og en svingom sammen med forældrene.

Søndag var vi næsten alle sammen ved stranden og nød det, og vi talte naturligvis om lejren, udvekslede billeder og adresser o. s. v. Allerede den aften skulle svenskerne rejse, og vi skiltes under gråd og tænders gnidsel, hvem vidste, hvor lang tid der skulle gå, før vi så hinanden igen?

Næste dag var vi på en bustur med de norske spejdere og med alle værterne. En spejdermor på „Duemose“ ved Græshave havde inviteret os til at tilbringe en dag på en dansk bondegård, og vi hyggede os på den store plæne, legede, sang, spiste o. s. v. Kl. 1 blev der serveret chokolade og lige så meget hjemmebagt kage, som vi kunne spise, og det var vist meget. Hele gården fik vi forevist. Om aftenen havde vi fælles lejdbål ude ved vores hytte, og der havde vi også den glæde, at divisionschefen var kommet for at være med. Af de norske spejdere fik vi et stort gult skind til vor hytte, og Birch gav dem en solv-

lysestage, og en tilsvarende blev sendt til svenskerne, som vi havde håbet at have med denne aften.

FDF's flotte orkester spillede, og Bolla opførte sit one man's show „Hansens første tur i biffen“, den er lige god hver gang, synes vi.

Tirsdag rejste så nordmændene, de skulle til København til Spejderhuset i 3 dage. Hvor var det svært at skilles! For hvor havde vi haft det godt. Peter kunne sagtens, for hun var en uge efter i Norge, og havde det pragtfuldt, og til påske skal vore seniorspejdere derop.

Ja, tro os, lejren ved Strandegaard — det var en venskabslejr!

Den norske trop fra Brummunddal i venskabslejren ved Faxe 1956

POSTBOX

Velkommen igen efter dejlige lejr-oplevelser og rejser. Mange har nu fået de „peninder“, de ønsker sig, efter at have sikret sig dem i lejre og på rejser, men alle I andre, kom og få en kammerat hos mig fra et eller andet land. Lige i dag kom der brev fra Australien med mange ønsker, de er ca. 1, 14, 15 og 18 år og en blåmejsefører på 24 år. — Der er lande nok foruden at vælge imellem.

Husk altid, fordi I har sendt et ønske til mig, er det ikke ensbetydende med, at der kommer omgående svar; der skal findes frem til passende adresser til jer. — Vel modt til et dejligt vinterarbejde!

Fromse

En amerikansk fører ønsker 50 adresser på spejdere på ca. 12 år. Kan I hjælpe mig?

En spejder på New Zealand, 14 år, og en blåmejsefører vil gerne i forbindelse med danske pigespejdere.

Fromse

Ingen pen-inde kan slippe
at samle kuverter og klippe
mærker i vældige masser
og samle i æsker og kasser!

Red.

Disse ting er ubrydelig knyttet sammen! Somme tider kan solen dog være nederdrægtig nok til at bryde ud af helheden.

Men i „Midtjydske venskabslejr“ strålede den fra morgen til aften i samfulde 10 dage.

Vi vil her prøve at fortælle andre spejdere om, hvad der gjorde denne lejr til noget ganske særligt for os! Og vi lytter til en lille lejrsmåne mellem Ruth og Ida...

Ruth, der deltog i lejren som tropsfører, sidder lidt og drømmer sig tilbage — så siger hun med et fraværende glimt i øjet: „Du, Ida, var du tilfreds med lejren, eller ville du have haft mere glæde af en tropslejr?“

„Jeg syntes, det var storartet alt sammen!“ svarer Ida med al den ivrige spejders begejstring. „Blot kunne jeg have tænkt mig nogle færre turneringer og lidt mere tid til at slappe af i, for sommeren 1956 faldt jo samtidig med lejren, og varmen gjorde een så træt. Men jeg fik lært en masse — både lejrteknik, primitiv madlavning og mange andre nyttige ting, som jeg kan anvende i kommende lejre!“

Hun puster lidt, så siger hun:

„Hvad gjorde mest indtryk på dig, Ruth?“

Ruth svarer uden betænkning: „Jeg vil aldrig glemme „Hørhaven“ ved Aarhus — for ingen steder er der vel smukkere i Danmark! Tænk, når solen stod op ude over Aarhusbugten og vandet gik i eet med horisonten — det var et betagende syn.

Reveillen, som altid blæstes kl. 7, fik os til at myldre ud af teltene for at være de første til at snuppe vand til dagens „hovedrengøring“. Køkkenholdet var jo forlængst i gang med morgenmaden. Når den var fortæret, stillede vi op til flagparade.

Aldrig glemmer jeg synet af de 800 piger i lyseblå lejrkitler eller mørkeblå uniformer på vej til paradepladsen for at hejse lejrns to flag, Dannebrog og Verdensflaget.“

Ida nikker genkendende, hun synes også at kunne se dette storslåede syn for sig! „Kan du huske, hvor travlt vi havde efter morgenparaden med at få middagsmaden færdig?“ siger hun så. „Og hvor blev der spist! — Hvad mener du om aftenerne i Hørhaven?“

Også til dette spørgsmål har Ruth svaret lige på læben:

„Ni dejlige aftner havde vi — den ene skønnere end den anden — og jeg tror, jeg på alles vegne kan sige, at vi nød underholdningen omkring lejr-bålet. Ih, hvor vi sang, hvor blev der spillet og hvor var der mange, som viste deres sceneriske egenskaber.“

Pludselig springer døren op med et brag — og ind kommer Hanne. „Davs!“ siger hun! „Hvad er det for billeder, I kigger på? Av, er det fra lejren?“

Nej, hvor er de brandgode!! Der har vi sandelig hele orkestret med tamburmajoren i spidsen — det er en skam, det ikke er en film, så vi rigtig kunne se, hvor hun svinger med staven!“

„Næ, det der er jo vore engelske og amerikanske gæster — det er snuppet lige, da de er ved at lære os den sang om det lille spejderlys, ikke?“

„Jo!“ siger Ida! „Men se så her, hvor smukt Rævepatruljen har fået sig stillet op med Himmelbjerget som baggrund — det var den dag, vi sejlede og „bussede“ til og fra Himmelbjerget.“

Med et latterhyl kaster Hanne sig over et lidt mørkt billede: „Nej, det der går det vist ikke at sende ind til „Pigespejderne“ — det får mig til at tænke på det ordsprog, der på fejlfrit engelsk lyder „When you are in Rome, do as the Romans.“ Det er jo hele det norske hold på rad og række bag forhængene; man kan lige se hoveder og ben!“

SOMMERLEJRMINDER

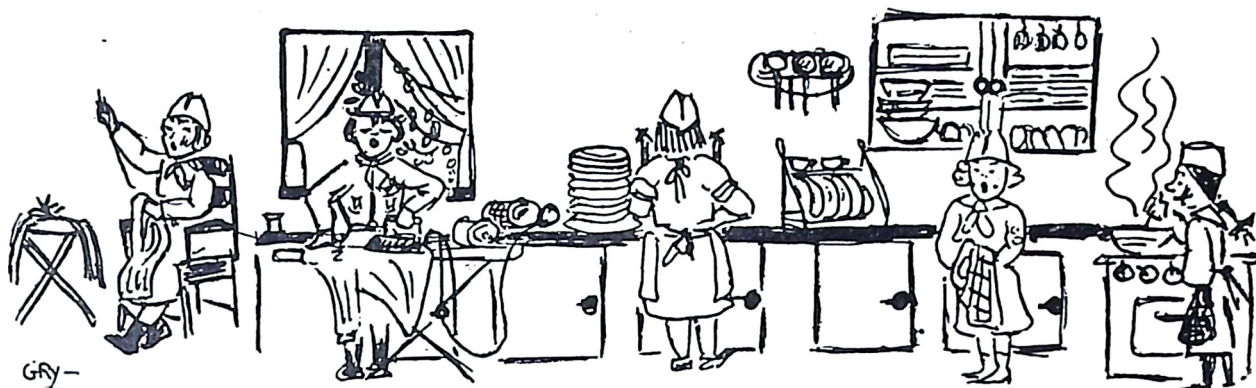
PEJSEILD

VINTERTROPSMØDER

også disse ting er knyttede til hinanden!

Her følger vi det, som den gamle spejder ofte drømmer sig tilbage til — nemlig kammeratskabet.

For vore hjem af i dag og i morgen

Madpakken — som vi selv har lavet

Når du skal finde på, hvordan du kan hjælpe din mor, som har nok at gøre med det huslige arbejde, var det så ikke en idé, om du stod så tidligt op, at du selv kunne smøre din skolemad? Måske mor vil synes, at det er en dårlig idé, måske det er det, hvis du ikke bærer dig ad på den rigtige måde. Hvis mor synes, ideen er dårlig, så tror jeg slet ikke, at det er fordi, hun er ked af hjælpen — nej, det er snarere sin pengepung, hun tænker på. Du har jo nok mange gange hørt om disse skrækkelige dyre tider, hvor en skive rullepølse koster 25 ore, og hvor skal man tage det fra, når koksene og huslejen stiger og stiger? Ja, så må man prøve på at få gode idéer til maden, idéer, der ikke er for dyre.

Du kan vel nok smøre et stykke mad? Du ved, at smørret eller margarinen — som smager udmærket under pålæg — smører du jævnt ud med en bred, ikke for stiv kniv, helt ud til kanterne, en hel skive ad gangen. Så skærer du den over, og skal du have fladt pålæg på, lægger du brødet med smøresiden ned over pålægget og vender stykket rundt. Slagteren har nemlig også lært at spare, så han skærer ikke polsen så tyk mere, derfor er det svært at skille skiverne fra hinanden.

Har mor fedt i spisekammeret — du ved: rigtig dejligt hjemmesmeltet fedt — så prøv en ting, der smager godt: I skal nok have rabarbergrød en dag; rabarber er sådan nogle sjove fyre, de står friske og sprøde i haven om foråret, så er de gode at bruge; men så bliver de triste og trætte et par måneder, indtil de når september måned, så er de gode igen. Vask sådan en rabarberstilk, tør den, skær den så i tynde skiver på tværs og læg skiverne på fedtemaden i enkelt lag og drys så lidt sukker på; du kan tro, det ser sjovt ud og smager dejlig frisk.

Prøv det, så skal jeg se at finde andre sjove ting til næste gang.

Hvad rygsækken gemmer —

Hvad gjorde du, da du pakkede din rygsæk ud, da du kom hjem fra lejr, stuede du bare tingene ind på den første, den bedste hylde? For er du af den slags, så kommer der sikkert mange andre ting ovenpå, og så er det, at det er umuligt at finde tingene, næste gang du skal af sted. Du skulle hellere ordne dit udstyr efter den gamle regel: „Hver ting sin plads, hver plads sin ting“.

Din lejrkitel var nok ikke helt ren, da du kom hjem, eller mener du, at du nok kan bruge den en gang til? Det skal du ikke gøre, for lader du den ligge snavset, mørner stoffet, så den bliver alt for hurtigt slidt op. Eller har du tænkt dig, at mor kunne vaske den? — nej, prøv det hellere selv.

Du tager knapperne af, hvis de er af læder, vender lommerne og børster dem indvendig, for derefter at børste sømmene indvendig, — sæt der endnu sad et halmstrå fra madrasvåret, som måske kan smite af eller lave folder i stoffet, når du stryger det.

Så ryster du støvet godt af den — og læg så mærke til, om der er særlig slemme pletter — for du dypper den i lunkent vand og vrider den op; gør du ikke det, bliver sæbevandet alt for snavset, så du må skifte det flere gange, det er så flot igen.

Så pisker du lidt sæbspåner ud i det varme vand, men ikke varmere, end at du kan have dine hænder i det, og lægger kitlen ned i det. Du skal så vaske de mest snavsede steder: kraven, manchetterne, under armene, og pletterne, ved at gnide stoffet mellem dine hænder.

Nu vrider du kitlen op og ryster den ud for at se, om det hele er gået af, ellers må du prøve een gang til. Derefter laver du et nyt hold sæbevand, vasker den igennem igen, vrider den op og skyller så i tre hold vand for at være sikker på, at sæben er ude. Så vrider du den igen så hårdt, du kan, for at den ikke skal dryppe for meget,

(Fortsættes side 111)

INTERNATIONAL LEJR

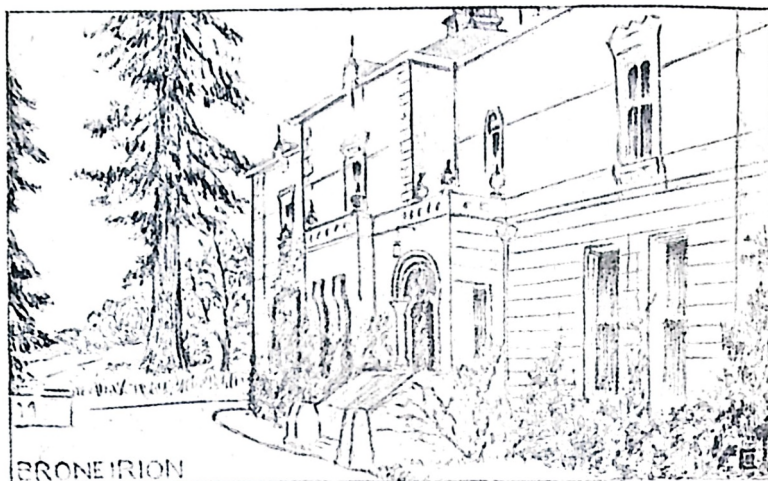
i Broneirion, Wales

Broneirion er navnet på et vidunderligt hus i Midt-wales. Lord Dawies har udlånt det til pigespejderne i Wales som træningscenter. Abningen blev foretaget af Lady Baden-Powell i 1946.

Fra den 21.—28. juli 1956 boede vi, 40 pigespejdere alle vegne fra, sammen i Broneirion — en hel uge fik vi lov til at opleve dette fantastiske, inspirerende, som en international sammenkomst er.

U. S. A., Norge, Tyskland, Holland, Frankrig, Ceylon og Pakistan var repræsenteret foruden Danmark og Wales. Siger det jer noget? — udover at I har hørt navnene på de fremmede lande før, og læst om dem nu og da? Hver gang jeg støder på noget i forbindelse med Ceylon tænker jeg på Kawashuhja enten i sahri eller uniform, når jeg ser noget om Tyskland, tænker jeg på Aki og Erica med deres guitar og sange, eller om Pakistan, så ser jeg Gulshan og Nabat i deres sahri danse deres folkedanse og synge deres ejendommelige folkesange, så fremmedartede for os nordboere. Men det er ikke blot den enkelte persons særpræg, jeg har i min erindring, det er særpræget og helheden af hver nation, som var repræsenteret gennem alle disse piger.

Det er mærkeligt at tænke sig, at 40 så forskellige individer, som man skulle synes, vi var, kunne blive knyttet så stærkt sammen, som vi er blevet det efter kun 1 uges

samvær. Men vi var jo ikke fremmede for hinanden, selv om vi havde forskellig hudfarve og ikke tilhørte den samme religion så havde vi alle de samme idealer og alle en positiv og aktiv indstilling til livets problemer, og baggrunden for det hele var jo spejderbevægelsen.

Internationalt samarbejde! Tidens slogan. Man kan høre og se, hvor vigtigt det er, men det er ligesom betydningen af det først rigtig er gået op for mig efter denne sommer. Jeg mærkede, at det var en nødvendighed at arbejde sammen med de andre lande. Man har ikke lov at have nok i sin egen lilleputstat og arbejdet der. Det giver et dejligt perspektiv og en storhed i arbejdet, når man udveksler meninger og erfaringer med verden omkring.

Mie

Spejderskolen

meddeler, at efter en ny lov for husholdningsskoler kan elever, der ønsker statsunderstøttelse til et skoleår, opnå den, hvis de er fyldt 17 år inden et skoleårs afslutning (tidligere skulle man være fyldt 17 år, inden året begyndte).

Der er kun enkelte ledige pladser til september 1957, og der er allerede tilmeldelser til 1958, så det gælder om at melde sig til i tide.

[Hvor må der kunne samles mange frimærker på Spejderskolen!!! Red.]

Historien, som blev væk . . . og som kom igen!

Tekst: Tusnelde. Tegning: Thora Borgahjort.

Inden *Moster Magelos* efter et par måneders ophold i sit fædreland atter rejste tilbage til Australien til sin daglige dont, vedtog „Undulaterne“ at fremstille en „Patrulje-post“. I den anledning købte vi et drabeligt springbind, som jeg påtog mig at dekorere på værdig vis, samt foreløbig 300 løsblade, som fordeltes ligeligt mellem de otte gamle patruljekammerater. Det var tanken, at denne *patruljepost* skulle cirkulere mellem os, og at „Undulaterne“ hver især skulle bidrage med et eller flere ark, på hvilke større og mindre begivenheder fra det daglige blev beskrevet, ligesom

man var meget velkommen til at fremdrage minder fra patruljens liv og færd i tyverne. Når de 7 menige „Undulater“ havde ydet deres bidrag, blev patruljeposten forsvarlig emballeret og videresendt til den fjerne verdensdel, hvor *Moster Magelos* residerede, og der skulle ikke megen fantasi til at forestille sig den glæde og spænding, hvormed den gamle patruljefører da ville åbne den længselsfuldt ventede pakke.

Det var tanken at lade patruljeposten „udkomme“ 4 gange om året, således at hvert medlem havde den i hænde en halv snes dage hvert kvar-

tal, og denne plan viste sig i praksis at fungere upåklageligt.

— — —

Forleden aften indtraf der hjemme hos os to små begivenheder på samme tid: Lidt over kl. 20 ringede det energisk på dørklokken. Det var *Mai*, der — ihukommende spejderlovens påbud om at udvise sparsommelighed — havde sadlet sin stålhingst for personligt at overbringe mig „Patruljeposten“. Jeg havde naturligvis den største lyst til straks at kaste mig over studiet af de seks bidrag, som allerede var nedfældet på papiret, men min gæstfrihed påbød mig heldigvis at sørge for en kop the til min gæst, og snart efter sad vi i en hyggelig krog og sludrede, mens min mand underholdt sig med radioen i et andet gemak.

På dette tidspunkt ringede det atter på dørklokken, og vore to drenge, som havde været til fællesmøde for spejdere og ulve, kom brasende ind ivrigt viftende med nogle håndfulde kulørte papirlapper.

Lodsedler!

Det forekom mig, at *Mai* missede med øjnene og blegnede ganske lidt! Og så begyndte de to purke i munden på hinanden, således som tusinder af små drenge og piger for dem har gjort det, at faldbytte og rekommandere:

„Kun 1 krone! Fantastisk billigt! Flotte gevinster!“ — det var den mindste, Stig, der med skingrende rost søgte at overgå sin større bror, Sten, der samtidig brolede: „Mor! Mor! Køb noen af mine . . . de er meget bedre . . . bare fem lodsedler, hva' mor . . .“ og — henvendt til *Mai*, der betuttet trykkede sig i stolen — „Skal den dame ikke forsyne sig . . . en eneste krone pr. stk. og 10 for en tier . . . enestående tilbud . . . køb . . .“

Den pludselige larm, der åbenbart

må have overdøvet Statsradiofoniens præstationer, havde hidkaldt min mand, der hurtigt fik et overblik over situationen, og som med bøs — lidt for bøs — stemme kommanderede de to små sælgere til orden. Men den gode, rare *Mai*, som for en time siden havde vraget de kommunale sporvogne af sparsommelighedsmæssige grunde, fremtog med et lille, træt smil sin ruskindspung og rakte knægtene en daler til deling med de i slige situationer ikke særlig originale ord: „Kan I så gi' mig et par gode numre, som jeg kan vinde på!“

Efter at drengene med tillært hoflighed havde takket og bukket og sagt „Godnat“, fik *Mai* og jeg en fornuftig halv time med at genopfriske hændelserne omkring „Undulaterne“s store lodseddelkampagne i sin tid, og det var præcis mine egne tanker, som *Mai* gengav, da hun sluttede med at sige: „Nu behøver du da ikke være i tvivl om, hvad du skal skrive om i „Patrulje-posten“.“

— — —

Allerede næste formiddag var jeg i fuld gang med arbejdet. Gennemlæsningen af de seks indlæg, som mine kammerater allerede havde indsat i springbindet, var den bedst tænkelige inspiration til et godt dagværk, og min fyldepen formelig sprintede hen over det blanke papir, mens jeg i malende træk skildrede de spilopper,

som drengene havde bedrevet i de sidste par måneder. Efter at have omtalt et tilfældigt møde med en fru Sørensen — på en solbeskinnet bæk i vort lokale parkanlæg — der i samtalen løb havde afsløret sig som en fælles spejderkammerat i „Fugleffloken“, gik jeg over til at fortælle om aftenens besøg og de to små lodseddsælgeres kidnapning af den arme *Mai*. Endelig nåede jeg frem til det øjeblik, da vor samtale — ganske spontant — samlede sig om „Undulaterne“s lodseddel og de begivenheder, som tildrog sig både før og efter. Ikke mindst *for*!

Og så fik min veltjente fyldepen yderligere fart på. De magiske ord: „Kan I huske dengang ...“ var i denne forbindelse faktisk overflødige, thi bortset fra den fælles indsats, som „Undulaterne“ præsterede, havde hver enkelt af patruljens 7 piger sin ganske særprægede oplevelse, takket være det geniale forarbejde, som *Moster Magelos* lod iscenesætte. Jeg skal nu fortælle — i varieret gengivelse — om de begivenheder, hvis forløb jeg beskrev i „Patrulje-posten“:

En eftermiddag på en solbeskinnet septemberdag sad jeg — med særlig tilladelse — ved min fars skrivebord og læste lektier. Skrivebordet stod vinkelret ud fra vinduet, således at lyset faldt ind fra venstre, og således at min far, og tildels også jeg — når

jeg lettede mig lidt i sædet — kunne se ned på gaden.

Jeg var netop midt i beretningen om Rolf Krake og hans kæmper og var nået til det spændende øjeblik, da den gæve kriger springer over illden, da telefonen på skrivebordet ringede. Det gav et sæt i mig, og idet jeg nådeløst — sådan forekom det mig i hvert tilfælde — lod Rolf Krake falde pladask ned i flammerne, greb jeg røret og sagde tøvende *hallo*.

Det var *Moster Magelos*. Jeg følte en stor lettelse ved lyden af den kære røst; for sandt at sige havde jeg ikke megen kendskab til min fars sagførerforretninger, og skønt hans klienter havde udmærket besked om min alder, fandt de ofte på de særeste spørgsmål at stille mig.

„Goddag Tusse! Vi skal have et lille møde hjemme hos mig på fredag. Der er store ting på dagsordenen, kan du tro. Kan du komme?“

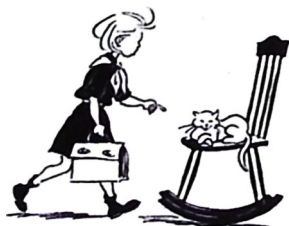
Jeg tyggede lidt på min blyant og ransagede min hukommelse. Så fik jeg et mindre chok!

„Hør, Tusse, lad nu være med at æde din blyant. Den er jo splinterny.“ Jeg stirrede vantro på telefontragten og drejede mig hastigt en halv omgang. Derved kom jeg til at vælte et fotografi af mor ned på gulvtæppet.

Til min forfærdelse lød det omgående fra *Moster Magelos*:

Tegneren Thora Trilles tegneserie:

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT!

Flyt dig, for katten!

Er du da rent fra den!

Vi andre,

sover da bare om natten!

Du ku' ha' lad mig ha' den.

„Du er dog et lille klods, Tusse! Sikke en måde at behandle sin mor på ... så pas nu på blækkhuset ...“

Med en vældig kraftanstrengelse tog jeg mig sammen og sagde så roligt, som en 12-års pige kan det i en sådan situation:

„Mo-mo-mossster Ma-ma-gelos ... hvor er ... hvad ... hvad ... hvor ... kan du ...“

En perlende latter næsten kildede mig i øret, og jeg tog ganske uvilkårligt røret over i den anden hånd og lyttede skrækslagent, da stemmen fortsatte:

„Storartet, Tusse. Det andet øre skal osse ha' lov at lytte ... jo, min ven, jeg har fået installeret en morsom lille tingest på mit apparat. Nu kan jeg ikke alene høre, hvad mine syv „Undulater“ fortæller mig i telefonen, men jeg kan tillige se, hvad de foretager sig! Om de f. eks. er flittige og læser pænt på deres lektier, eller om de laver utyskestrager ...“

Min lille hjerne arbejdede for højtryk. Ganske vist havde *Moster Magelos* i mine tanker ubegrænsede evner i næsten enhver henseende, men dette syntes mig dog at ligge hinsides alle muligheder. Jeg purrede mig forfjamsket i håret og holdt vejret, da *Moster Magelos* ubønhørligt fortsatte:

„Så-så ... nu ikke ødelægge din fine frisure. Nå, men hvad jeg ville have sagt ... du skulle nu rette det ellers meget smukke maleri, der hænger på væggen ved døren; det hænger jo fuldkomment skævt. (Mit blik jog i retning af det omtalte kunstværk!) Er det ikke en forbløffende opfindelse dette her? Og så kan jeg yderligere se alt, hvad der foregår i flere miles omkreds ... se nu bare ned på gaden ... kommer der ikke en hestevogn læsset med græskar, asier og gulerødder ...?“

Jeg tog et vaklende skridt hen mod vinduet og fik straks øje på en vogn, der nøje svarede til *Moster Magelos's* beskrivelse. Jeg folte mig underlig tilmode, ligefrem lidt svimmel ... Jeg sukkede i telefonen ...

„Og nu“, fortsatte *Moster Magelos*

upåvirket, „kan jeg se en smuk ung pige i vinduet over dig ... se bare ... hun vinker til dig!“

Jeg turde næppe rette mine øjne mod genbovinduet! Som gennem en tåge skimtede jeg omridset af en slank skikkelse ... en arm der vinkede ivrigt ... jeg spærrede øjnene op ... ja-men ... det var jo Mos ...

„Ja, det er bare mig!“ lod den fornøjede stemme i telefonen. Jeg er på besøg hos en halvtante lige på den anden side gaden. Husk nu på fredag kl. 7 ...“

Stemmen var væk i selv samme sekund, som *Moster Magelos's* ranglede skikkelse forsvandt fra vinduet ...

Denne tildragelse var min specielle optakt til lodseddelkampagnen, og *Mai* havde kunnet fortælle om den spøg, som *Moster Magelos* havde utænkt for hendes vedkommende. Tirsdag morgen var der ankommet en stor, mystisk udseende pakke, som var adresseret til *Mai* og med påskriften *Må først åbnes i aften kl. 8,07*. At pakken var afsendt fra København, gjorde ikke sagen mindre mærkelig.

På omtalte tidspunkt åbnede *Mai* den hemmelighedsfulde forsendelse og fandt en mindre pakke i den store. Dette gentog sig en halv snes gange. Allerdybest inde lå en valnød! Under stor og udelte opmærksomhed fra familiens side knækkede hun nødden og fandt en mikroskopisk seddel med denne besked: „Ring straks! *Moster Magelos*.“ På denne måde fik hun besked om patruljemødet, og de øvrige piger havde deres specielle indbydelse at fortælle om.

Langt om længe blev det fredag! Et kvarter før aftalt mødetid var vi alle samlet og *Moster Magelos* gik straks over til dagsordenen, idet hun bl. a. udtalte:

„Fugleflommen“ har fået løfte om en grund ude ved „Lilleskoven“, på skovfogedens jord. Førerne har været derude, og vi er hurtigt blevet enige om, at pladsen er ideel. Men vi er også klar over, at en lille bjælke-

hytte vil mangedoble udnyttelsesmulighederne. Det høje tropsråd har derfor overdraget det til „Undulaterne“ at fremstille en lodseddel og skaffe de fornødne gevinster. Er I med?

Det var vi! I de kommende 5 minutter rådede der en hektisk stemning, hvor alle slags forslag og muligheder blev fremsat i ukritisk rækkefølge. *Moster Magelos* lod os snakke. Det var hendes taktik i sådanne situationer, og mens hun tavst lyttede, tumlede vi os i allehånde problemer. „Kroltop“ ivrede for, at lodsedlerne blev trekantede! „Hvorfor skal alle lodsedler se fuldkommen ens ud?“, råbte hun og tegnede figurer i

luften. Bibi ville ha' sedler til 45 ore, for „Folk betaler alligevel 50 — men det lyder billigere!“ Margrethe talte sig varm for „fornuftige gevinster, som folk har brug for“ og jeg fastslog med skingrende røst, at hovedgevinsten i alle tilfælde skulle være værdifuld. „Noget folk kan tage og føle på!“ sluttede jeg højtideligt. „En mogbeskidt so!“ „En varm kakkelovn“ var nogle af de drilagtige udråb, der hilste dette forslag. Men så tog Moster Magelos ordet:

Hun fastslog, at staben allerede havde vedtaget, at lodsedlen skulle koste 50 ore, at der skulle sælges 2000 stykker og at vi så vidt muligt skulle skaffe alle gevinster gratis!

I de følgende to timer drøftede vi på yderst saglig måde slagets videre forløb, og da vi omsider skiltes, vidste enhver „Undulat“ på en prik, hvad hun havde at udrette. Og i den fælles bevidsthed indgik den kendsgerning, at der skulle skaffes ikke færre end 500 gevinster, således at der var gevinst på hver 4. seddel! Uden tvivl Danmarksrekord for en spejderlodseddel...

I de følgende måneder arbejdedes der, kan I stole på. Salget skulle påbegyndes den 1. februar det følgende år, og jeg forsikrer jer om, at det er et job at fremskaffe femhundrede *anstændige gevinster*. Men da sedlen gik i trykken i begyndelsen af januar, var alt klappet og klart, og vi kunne puste lidt ud, indtil salget skulle starte.

500 gevinster! Umuligt — vil mange sige! Hør blot her:

Gennem en onkels fætter skaffede Bibi et dusin søde, velplejede undulater. Der var 10 hunner og to hanner, og de formerede sig i løbet af foråret, således at vi fik 41 små, yndige unger. Vi havde sat 50 undulater på lodsedlen, så der blev over i købet overskud!

Kroltop og jeg travede en søndag eftermiddag ud til de to traktørsteder ved den stedlige udflugtskov. Vi hjemsogte den ene restauratør, overfor hvem vi understregede reklamens ko-

lossale betydning, ikke mindst på baggrund af den konkurrence, der selv sagt måtte herske på stedet. Vi drog derfra med tilsagn om 25 gevinster, hver bestående af „Kaffe og brød til 2 personer på „Skovfryd“. Byens forskellige forretninger blev overrumplet af større og mindre deputationer fra patruljen, og lodsedlen bar præg af disse frugtbare fremstød:

10 tandrensninger eller tandudtrækninger efter eget valg!

5 gange 12 enetimer i moderne dans!

25 fribilletter til „Byens Bio“.

12 barberinger.

10 portræt-fotograferinger,

hvortil kom foræringer i form af brugsgenstande lige fra damesommerhatte til sommerfugleketchere, fra ju-letræsfodder til sovsekander.

— — —

Salget startede præcis den 1. febr. under mottoet: Køb for en femmer — og De er sikker vinder!, og i løbet af 17 dage havde de 22 spejdere i „Fugleflokken“ afsat samtlige 2000 lodsedler. Heraf tegnede „Undulaterne“ sig alene for de 950! Folk morede sig meget over de originale gevinster, og mange af de ædle givere støttede sagen yderligere ved selv at aftage „for en femmer“. Den lokale avis gjorde sit til at fremme salget, og da træknningen, som fandt sted ved troppens fødselsdagsfest i begyndelsen af april, var overstået, kunne bladet bringe flere fornøjelige oplysninger om gevinsterne pudsige fordeling. Jeg husker således, at den gavmilde tandlæge vandt en af sine egne tandudtrækninger! Han gjorde vist aldrig brug af den!

— — —

Et par dage efter afgik „Patruljeposten“ til Moster Magelos, og jeg er temmelig sikker på, at hun har moret sig over at tænke tilbage på de spændende dage, da dansetimer, barberinger, sovsekander, dåseåbnere og flere hundrede andre rare sager var med at skabe grønt lys for en snes pige-spejderes store drøm: *Eget hus på egen grund*.

Standeren, der blev væk

Omkring den 26.—27. juli var der spejdere på besøg i Roskilde, og efter denne dato blev der på banen fundet en stander.

Standeren er af skind. På den ene side er malet trekloveret og på den anden side en globus, en regnbue og navnet Uno. Der er ikke spor, der fortæller om tropsnavn eller -by.

Standeren står nu hos undertegnede.

Med spejderhilsen

Tropsfører Inga Svarre Nielsen,
Dr. Sofiesv. 39, Roskilde. Tlf. 430.

GJORSLEV ... (fortsat fra side 101)
siden af udlændingenenes. Vi bruger for mange gamle travere; vi er for umusikalske og for sceneforfjumbrede.“

Annette: „Men nu skal du altså høre om vore tapre bedrifter som nattevagter.“ Susanne: „Vi slukkede en ildebrand!“ Merete forskrækket: „Men dog!“ Birte: „Vi stod ved hovedindgangen og fik øje på et mærkeligt skær i den anden ende af lejrpladsen. Det lignede ikke lyskeglen fra en lommelygte; der måtte være noget galt på færde.“ Susanne som sædvanlig gribende ordet ud af munden på de andre: „Vi styrtede derop og fandt en kogerende i fuldt blus, 2 cm derfra lå brændestablen og ved siden af den et telt.“ Annette: „Ja, der kunne nemt være sket en katastrofe, hvis...“ Birte: „vi ikke havde været der som små hurtige lyn og slukket med vand fra en mudderpøl.“ Susanne: „Bagefter fyldte vi troppens gryder med mudder som en advarsel.“

Annette: „Nå, jeg synes nu, det var spændende, mindede lidt om det, man læser om i børnebøger, hvor en patrulje altid er hurtig og tapper...“ Merete: „og meget beskeden, den taler aldrig om, hvad den har udrettet!“

Det tænker de alle lidt over. Men så lyser ansigterne op igen. Alle i munden på hinanden: „Du skulle nu have været med i Gjorslev, vi havde det så...“

Må vi præsentere — nej, det er overflødigt at præsentere

FROMSE

Som I allerede læste i forrige blad og i dagspressen, er Fromse blevet 70 år den 3. september. For nogen tid siden kunne hun også fejre 36-års spejderfødselsdag. Sct. Georgsgildebrødre, spejdere og private venner fylkedes om vor i år ældste spejder ligefra morgenstunden, og om aftenen holdt Fromse fødselsdagsgilde i Spejderhuset, hvor blomster, gaver og telegrammer hobede sig op om charme-trolden. Fromse kender I alle, og I ved, at hendes hjerte brænder, hamrer og knalder for internationalt spejder-kammeratskab, og gennem sin postbox-virksomhed siger hun selv, at hun sidder og holder verden i sin hule hånd. Måtte den bare blive dér, skulle der nok blive fred og fordragelighed mellem mennesker!

Annesofie

Fromse beder os optage dette:

Nej, hvor er det sjovt at blive 70! Men det kan jeg takke alle jer for, som gjorde dagen til en festdag, — I var der alle, korps, distrikter, divisioner, troppe — og alle I store og små, uden hvem vi andre var uden betydning.

Tak for min glade dag!

Fromse

FRA VORE HJEM (fortsat fra side 105)

når du har hængt den op. Du skal hænge den op på en ren snor og hænge den med den nederste som øverst.

Så kan du godt lægge den pænt sammen, når den er helt tør. Når bare den er ren, tager den ingen skade. Så kan vi næste gang tale om, hvordan du skal stryge den, og også se lidt på din uniform.

Har du hestehale?

Den gang jeg var lille spejder, da var det moderne at have fletninger, og de skulle helst være så lange, at man kunne sidde på dem, og allerhelst horgule; du kan tro, vi var søde. Ved du, hvad jeg gjorde for at bevare farven frisk? Når jeg havde vasket det grundigt i sæbevand og skyllet håret i flere hold varmt vand, så tog jeg en ægge-blomme, som jeg havde pisket godt sammen, gned den godt ind i håret og skyllede igen; det kan du også gøre, hvis du har lyst hår.

Nu er det korte eller halvlange hår moderne, og det kan også være sødt og pænt. Du ser vel pæn ud, når du er i uniform? Du skulle prøve at se dig selv i spejlet en dag, når du skal til patruljemøde, se rigtig kritisk på dig selv; hænger dit hår trist og fedtet uden spor af glans over det? eller stritter det ud fra en skæv skilning? Begge dele er galt, jeg tror, det trænger til luft, ikke til en cykeltur i blæst eller sol — du skal børste det, helst mor-

gen og aften, ikke bare børste det ovenpå, nej, du skal rigtig til bunds; del håret et par steder og børst det godt, først fra panden til nakken; læn dig så forover og børst det fra nakken og udover panden, og nu kommer det vigtigste: gør det foran et åbent vindue et par minutter. Når du har gjort det, så børster du håret på plads igen og reder det i fald.

Om morgenen bliver det nok ikke til noget, der har du vel alt for travlt, når du også skal smøre skolemaden, og hører du til dem, der falder i søvn om aftenen, for du bliver klædt af, så gør det, når du kommer hjem fra skole, du kan tro, det er en god massage for et skoletræt hoved — og så kommer du til at se så dejlig velsoigneret ud — prøv det.

Lis

HJERTELEJREN (fortsat fra side 100)

hjerte, og da kammerherreinden træder ud på trappen, fremsiger en spejder en hjertelig tak.

Næste dag skilles vi. Det er svært at sige farvel til alle de gode venner, vi har fået her, men mindet om en vidunderlig oplevelse kan vi da tage med os og gemme. — Til alle, der har givet os denne oplevelse og især til Mammy, Søren og Løyer, siger vi

Hjertelig tak!

Mads

UDSTYR TIL EFTERÅRETS TURE

Vindjakke

syet i fin mørkeblå poplin, med lynlås, løbegang i taillen, 2 store lommer med skrå klapper

str. 36-40	45,00
str. 42-44	46,00
str. 46	47,00

Løs hætte til at knappe på 12,00
Helulent foer til vindjakke, str. 38-46 30,50

Vindbluse m. snoring

	mørkeblå poplin	lys dunlærred
str. 36-38	32,00	24,00
str. 40-42	33,00	25,00
str. 44-46	34,00	26,00
Krave til at knappe på	3,30	3,30
Hætte	12,00	9,75

Benklæder i vindtæt stof

str. 36-38	14,00-15,00	9,00-10,00
str. 40-42	16,00-17,00	11,00-12,00
str. 44-46	18,00-19,00	13,00-14,00

Montyjakker i mørkeblåt, uldent klæde

str. 34-46	38,50-41,00
------------------	-------------

Handsker og luffer, mørkeblå

Handsker, str. 5-9	7,00-7,80
Luffer, str. 6-9	4,50-5,40

Gaveideer

i Just Andersens tin

Glasbakke	4,00
Flaskebakke	5,50

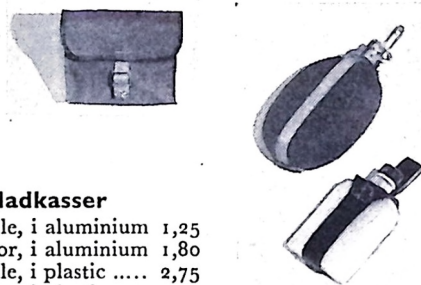
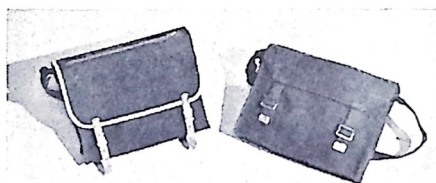
med Trilles tegning, også velegnet til askebægre.

Bæger, 7 cm højt, med emblem	12,75
Bæger, 9 cm højt, med emblem	18,50
Vase, 13 cm høj, med emblem	30,00
Lysestage, med emblem	14,00

Vandretasker syet i svær, grå sejldug

Bæltetaske med eet rum	5,25
Tværsæk med eet stort rum	9,75
— med blå kanter, 2 rum, det ene med lynlås	14,75
— med lyse kanter, 2 rum med lynlås	17,25
— med cromgarvede kanter og remme, 2 rum med lynlås	19,25
— i grønlig sejldug, kantet med plastic, 2 rum med lynlås + ekstra indvendigt rum	23,25

Madkasser

lille, i aluminium	1,25
stor, i aluminium	1,80
lille, i plastic	2,75
stor, i plastic	5,50

Feltflasker

½ liter	12,00
¾ liter	14,00
Plasticflaske, ½ liter	4,85
Letvægtslomme flaske, plastic, ¼ liter	2,75
Rem til samme	1,90

Konfirmationstelegrammer

med spejdmotiv i farver,	
enkelt	0,80
dobbelt	1,25

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øb. 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

Husk, ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til Det Danske Pigespejderkorps, Lundsgade 6, Kbh. Ø. Postgiro 86 000

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 28. september